

CAVLING TIL FUUSAGER & ARENT FOR ”I DE FORKERTE HÆNDER”

Indstilling fra spanienskorrespondent Sara Høyrup | tlf. 2747 7300 | sara@hoeyrup.biz

Jeg indstiller som borger, som mor og som graverjournalist Helle Bjerg Fuusager & podcastredaktør Thomas Arent Andersen for ”I de forkerte hænder”, udgivet hos EkstraBladet: lyd og skrift om de skandaløse forhold på det, der aseptisk kaldes for ”børneområdet” og dækker over forestillingen om vores børn som statens ejendom.

Fat om nældens rod

Fuusager & Arent bider sig fast i et område, der ellers er ramt af berøringsangst og glider væk mellem poterne på den vagthund, der har grumme svært ved at gå i flæsket på velfærdsstaten som andet end en slikbutik, hvorfra vi bare vil have mere og mere sukkergodt. Hvor andre medier kun lige stikker snuden ind i systemovergrebene og ikke ret kan få greb om de mange lovbrud og den elendige fagpraksis, holder de Fuusager & Arent fast.

De to ophøjer det tabloide til den eneste egentlige samfundskritik, der finder sted i et selvtilfreds land, hvor de fleste vender ryggen til, mens andre bliver nedkæmpet som forældre af en overivrig socialstat. De to gør en indsats, hvor en samlet pressestand svigter og gerne forklarer, at den ikke *orker* alle de giftige børnesager med alt for mange, alt for rodede sagsakter. Med tsunamier af vrøvl holder socialstaten medierne stangen.

Problemet er strukturelt

Programmet afslører dybe *strukturelle* problemer i det, der turde være det allermest sårbare område i velfærdsstatens indgreb i privatlivet. Det gør programmet ved at zoome ind på en enkelt såkaldt ”børnesagkyndig”: en af disse indkøbte ”fagpersoner” (in casu en børnepsykolog), som kommunernes socialforvaltninger betaler for at sige det, som kommunerne gerne vil høre. Og ved at vise, hvor ukritisk kommunerne benytter ham.

Jeg er lige blevet opmærksom på, at de ”børnesagkyndige” psykologer og psykiatere jf. loven ikke er forpligtede på den ”omhu og samvittighedsfuldhed”, som sundhedspersonale ellers skal udvise. Der er altså frit frem for overgreb, hvis ikke medierne går til makronerne. Og det gør medierne alt for sjældent og aldrig helt i dybden: De følger ikke historierne til dørs. De påtaler og påviser ikke det *strukturelle*, som hver enkelt skandale er udtryk for.

Kommunikatører står vagt om overgreb

Programmet ”I de forkerte hænder” havde som konsekvens, at den kommune (Tårnby), som allerivrigst havde benyttet den fuldkomne afsporede mand, og hvis egen socialleder optræder i æteren med al sin magtbrynde og sin overvættes stupiditet ... hyrede nye kommunikationsfolk. Det kunne jeg se i fagbladet Journalisten og i min Facebook-venneliste over middelklasse-mennesker, der mod betaling deltager i det, som Jyllands-Postens klummeskribent Camilla-Dorthea Bundgaard kalder for ”disciplineringen af underklassen”.

Dét er det tætteste, man foreløbig kan komme på en virkning af afsløringer af systemovergreb på børnefamilierne: at kommunerne får et forklaringsproblem. Hvis flere journalister gjorde som Fuusager & Arent med opbakning fra deres chefer – så ville journalistikken om socialforvaltningernes heksejagt på sagesløse forældre begynde at batte noget.

Stemmen fra provinsen

Programmet er fremragende udviklet, og det fungerer godt med kombinationen af lyd og skrift. Selv blev jeg opmærksom på en af artiklerne og blev derfra trukket videre over i podcasten. Også selv om jeg egentlig ikke orkede høre mere om disse frygtelige sager.

Fuusagers milde røst med den venlige dialekt fra provinsen fungerer som en fin kontrast til en journalistik, der nægter at give slip. Man har lyst til at lytte til hende. Hendes venlige form strømmer mod både lytteren og de interviewede – også skurkene i historien.

Sandsynliggørelsen

Inddragelse af Kalorius' eget kærlighedsliv kan synes risikabelt, men fungerer overbevisende: Hvordan kan en mand, der truer sin purunge og sårbare kæreste på livet, samtidig sidde midt i rodede sagsbunker i sit private hjem og fælde domme over andre menneskers familieliv?

For det er, hvad "børnesagkyndige" gør: Socialstaten trumfer retsstaten, og alle andre instanser har i opdrag at gøre, som de underuddannede sagsbehandlere synes og dække over deres lovbrud. De angivelige eksperter i det gode børneliv optræder i rollen som retfærdiggørelse af overgrebene, som udgår fra staten: yderst sjældent fra forældrene.

Skronen om de uhyrlige forældre har jeg skrevet om her, i fald det kan fungere som perspektivering: [Imaginary Monsters](#) og her: [Vi har gjort os afhængige af socialstaten og Kampagnen mod solomødrene](#). Oplysende er også analysen fra tidligere gymnasielærer Sten Jakobsen: [Moralsk panik](#). Alt dette til baggrund for at vise vigtigheden af programmet.

Når psykopater får magt

Det aspekt af programmet, der kunne ligne endnu en Metoo-historie om misbrug af magt til at opnå sex og underkastelse, fungerer som sandsynliggørelse af, helt hvor galt det er fat med de "undersøgelser", som denne mand står for i sin masseproduktion. Ikke mindst fordi den "børnesagkyndige" lader hånt om alle krav til fortrolighed i sin omgang med de dybt fortrolige dokumenter om andre menneskers allerinderste liv.

Det er dokumenter, som han beordrer sin studerende > kæreste > gratissekretær til at udfylde med det samme ydmygende og rablende mundsvejr copypastet fra familie til familie. Igen: Problemet er strukturelt. Det her foregår. Ingen stopper det. Se bare Tårnbys reaktion.

Stor journalistik

De scenarier, der udfolder sig i Fuusager & Arents kyndige journalistik, er så bizarre, at de udarter til det tragikomiske. Flere steder undervejs måtte jeg grine højt – en luksus, som de ramte familier ikke kan tillade sig. Effekten af decideret grinagtighed gør programmet til at udholde og sikrer det et publikum til sin udrulning af de jammerlige forhold.

Programmet er stor journalistik om et overset emne, som er vigtigere end noget andet: statens umådeholdne indgreb i vores forhold til vores børn. Fuusager & Arent giver mig troen på journalistikken tilbage. |||

Saratij